

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **nezl. N. K.**, nar. xx. xx. xxxx
bytem P.
zastoupená zákonnou zástupkyní E. S.
bytem tamtéž
právně zastoupená JUDr. Petrem Šádou, advokátem
sídlem 538 62 Bořice 65

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 375/4, 128 10 Praha 2

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením žalovaného správního orgánu, spatřovaným ve vydávání ochranných opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 3. 11. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-34/MIN/KAN, ze dne 2. 10. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-32/MIN/KAN, ze dne 18. 9. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-30/MIN/KAN, ze dne 24. 8. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-25/MIN/KAN, ze dne 20. 8. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-23/MIN/KAN, ze dne 31. 7. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-20/MIN/KAN, ze dne 17. 7. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-15/MIN/KAN a ze dne 30. 6. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-13/MIN/KAN, ve znění změn žalobního návrhu navržených navrhovatelkou a připuštěných soudem,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobkyně se u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) domáhá žalobou ze dne 20. 7. 2020 zpětného určení nezákonnosti zásahu žalovaného správního orgánu, kterou spatřuje ve vydání ochranných opatření (dále je „*opatření*“), která jsou uvedena v záhlaví tohoto rozsudku a která v časové řadě předcházejí aktuálnímu, právě účinnému mimořádnému opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 26. 2. 2021 č. j. MZDR 20599/2020-60/MIN/KAN.

[2] Opatření vydal odpůrce podle ust. § 68 odst. 1 a § 80 odst. 1 písm. h) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o ochraně veřejného zdraví*“); s ohledem na ust. § 94a odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví jde o opatření obecné povahy. Opatření jsou vydávána k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 a upravují z tohoto pohledu vstup na území České republiky.

[3] Žalobkyně původně spojila tuto žalobu s návrhem na zrušení ochranného opatření odpůrce ze dne 16. 11. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-37/MIN/KAN, ve znění jeho změn navržených navrhovatelkou a připuštěných soudem, kdy posledním v časové řadě, a tudíž opatřením, které bylo předmětem soudního přezkumu, tak bylo ochranné opatření odpůrce ze dne 26. 2. 2021 č. j. MZDR 20599/2020-60/MIN/KAN. Zatímco toto ochranné opatření zůstalo předmětem soudního přezkumu vedeného pod sp. zn. 3 A 128/2020 v řízení o zrušení tohoto opatření jako opatření obecné povahy nebo jeho části podle ust. § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“), přezkum tvrzeného nezákonného zásahu, k němu mělo podle žalobkyně vůči ní dojít, městský soud vyloučil k samostatnému projednání. Řízení o něm tak probíhá pod novou spisovou značkou 3 A 10/2021.

II. Žalobní body a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně se především domáhala zrušení aktuálně účinného opatření, jehož přezkum se stal předmětem řízení pod sp. zn. 3 A 128/2020 (viz výše). Co se týče opatření, která časově předcházejí aktuálně účinnému opatření a která již byla zrušena a nahrazena pozdějšími opatřeními (v zásadě shodného obsahu), domáhá se vyslovení toho, že jejich vydáním došlo ze strany žalovaného ministerstva k nezákonnému zásahu do jejich práv.

[5] Jak vyplývá ze žaloby i potvrzení předloženého zástupcem žalobkyně (byť do související věci sp. zn. 3 A 128/2020), žalobkyně je od 1. 9. 2020 žákyní Střední uměleckoprůmyslové školy sochařské a kamenické v X. Je občankou XXX, a proto pro vstup na území České republiky potřebuje vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu. Její studium na střední škole však není studiem ve smyslu ustanovení § 64 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), a proto by žalobkyně měla žádat o vydání dlouhodobého víza za účelem „ostatní“. Všechna napadená ochranná opatření zakazují zastupitelským úřadům přijímat žádosti o vydání tohoto druhu víza. Tím byla žalobkyně podle svého mínění zbavena základního práva na vzdělání zaručeného Listinou základních práv a svobod. V době zákazu přítomnosti žáků ve škole studium probíhá v distanční formě, pokud by došlo k obnovení prezenční výuky na středních školách, pak by navrhovatelka se nemohla zúčastnit výuky, neboť nedisponuje vízem,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

které by jí umožnilo pobyt na území České republiky. Podle žalobkyně žalované ministerstvo fakticky zakázalo napadenými ochrannými opatřeními vstup na území České republiky jak žalobkyni, tak i jiným žákům středních škol, kteří jsou cizinci, aniž by odůvodnilo rozdílný přístup ke studentům vysokých a středních škol. Odvolává-li se žalovaný na doporučení Rady (EU) 2020/1475 ze dne 13. 10. 2020, pak podle žalobkyně uvedené doporučení nerozlišuje mezi žáky a studenty. Žalobkyně uvádí, že i tzv. vodítka Evropské komise COM(2020) 686 final také zahrnují studenty a žáky mezi osoby, kterým by neměly členské státy bránit ve vstupu na území. Žalovaný tak podle žalobkyně překročil svou pravomoc, když ochranná opatření by se měla provádět spíše přímo na hranicích, nikoli plošným zákazem vstupu na území. Argumentace zákazu vydání víz žákům středních škol i dalších ochranných opatřeních tak zůstala podle žalobkyně lichou.

[6] K dotazu městského soudu na to, zda již žalobkyně byla zkrácena na svých právech aplikací napadeného ochranného opatření a jakým správním aktem a jakého státního orgánu České republiky, a to například nevyhověním žádosti o žádné vízum nebo pobytové oprávnění, žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce sdělila, že žádný správní orgán České republiky nevydal správní akt ve věci jejího pobytu na území z toho důvodu, že v důsledku některého z ochranných opatření jí bylo znemožněno žádat o vízum za účelem „ostatní“, když studium na střední škole není studiem ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců, nýbrž jde o jiné studijní aktivity. Navrhovatelka však má za to, že napadeným ochranným opatřením 60 byla zkrácena na právu žádat o vízum za účelem studia na střední škole a pobývat na území České republiky.

[7] Žalovaný předložil městskému soudu jedním podáním ze dne 11. 1. 2021 jak vyjádření k návrhu na zrušení aktuálně účinného ochranného opatření (viz věc sp. zn. 3 A 128/2020), tak i vyjádření k žalobě na ochranu před nezákonným zásahem s tím, že tuto posléze zmíněnou žalobu považuje za procesně nepřijatelnou. Odkazuje na judikaturu (např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013 č. j. 8 Aps 2/2013-71, publikovaný pod č. 2975/2014 Sb. NSS) i na komentářovou literaturu, podle níž opatření obecné povahy není zásahem, neboť přezkumu takového opatření se lze domáhat podle ust. § 101a a násl. s. ř. s. Odkázal i na Ústavní soud, který v nálezu sp. zn. III. ÚS 2634/18 aproboval závěr Nejvyššího správního soudu, že opatření obecné povahy nemůže být zároveň nezákonným zásahem a že proti jeho vydání či jeho důsledkům se nelze bránit zásahovou žalobou. Na těchto závěrech nemůže podle žalovaného nic změnit ani zrušení opatření obecné povahy. Ani zrušené opatření obecné povahy nelze podle žalovaného napadnout zásahovou žalobou.

III. Přezkum návrhu městským soudem

[8] Ve věci proběhlo před městským soudem jednání, při kterém účastníci řízení setrvali na svých dosavadních stanoviscích vyjádřených v žalobě a vyjádření k ní. Nad rámec žalobního návrhu zástupce žalobkyně zdůraznil, že žalobkyně neměla ani praktickou možnost o vízum či pobytové oprávnění v existujícím organizačním systému požádat. Školu zde žalobkyně fyzicky nenavštěvovala – jak vyplynulo ze sdělení zástupce žalobkyně – ani v průběhu září 2020, tzn. před novým vyhlášením nouzového stavu. Co se týče důkazního řízení, zástupce žalobkyně navrhl, aby při jednání před městským soudem byl proveden výslech žalobkyně, který by měl přispět k objasnění výše uvedeného tvrzení.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Městský soud provedení tohoto důkazu pro nadbytečnost nepřipustil, neboť navržený výslech žalobkyně jako účastnice řízení by nepřispěl k zjištění nové skutečnosti rozhodné pro posouzení věci samé.

[9] Městský soud přezkoumal žalobní návrh v řízení podle ust. § 82 a násl. s. ř. s.; vycházel přitom ze skutkového a právního stavu zjištěného ke dni tvrzeného zásahu, tedy ke dni vydání napadených opatření obecné povahy s ohledem na to, že žalobkyně v žalobním návrhu žádá výslovně jen vyřčení toho, že žalovaný jejich vydáním provedl nezákonný zásah do práv žalobkyně (§ 87 odst. 1 s. ř. s. v části za středníkem).

[10] Žalobkyně v svém vyjádření (včetně písemného vyjádření ze dne 4. 3. 2021) připouští, že nenapadá konkrétní správní akt ve věci svého pobytu na území, nýbrž to, že v důsledku některého z ochranných opatření jí bylo znemožněno žádat o vízum.

[11] Podle ust. § 82 s. ř. s. se může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat žalobou u soudu ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Aktivní žalobní legitimace tak svědčí každému, kdo zásah proti sobě pociťuje a kdo tvrdí, že jím byl zkrácen na svých právech.

[12] Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že posouzení, zda úkon správního orgánu může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu ust. § 82 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby, a tedy součástí rozhodnutí ve věci samé, nikoli otázkou existence podmínek řízení podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 12. 2008 č. j. 8 Aps 6/2007-247). Městský soud konstatuje, že nemá důvodu se odchýlit od této výkladové premisy.

[13] Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020 č. j. 5 As 138/2020-80 jednoznačně vyplynula právní interpretace vyjadřující, že vydání opatření obecné povahy nelze ani poté, kdy je zrušeno správním orgánem, který ho vydal, považovat za nezákonný zásah správního orgánu, proti němuž by bylo možné se domáhat ochrany zásahovou žalobou podle ust. § 82 a násl. s. ř. s. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud mj. dokonce uvedl v návaznosti na přezkoumávané rozhodnutí krajského, resp. městského soudu, že *musí korigovat úvahu soudu, podle níž je obecně možné návrh na zrušení opatření obecné povahy, které bylo v průběhu řízení před soudem zrušeno, změnit na deklaratorní zásahovou žalobu, již se žalobce domáhá určení, že vydání již zrušeného opatření obecné povahy bylo nezákonným zásahem správního orgánu. Jakkoli je totiž žaloba proti nezákonnému zásahu správního orgánu podle ust. § 82 a násl. s. ř. s. subsidiárním žalobním typem, v jehož rámci se lze domáhat ochrany před tvrzeným zkrácením na právech jiným aktem správního orgánu, než je rozhodnutí, rozhodně nemá sloužit k nahrazení ostatních typů žalob, resp. návrhů stanovených soudním řádem správním v okamžiku, kdy je napadený akt zrušen, resp. přestane existovat.* Nejvyšší správní soud připomněl, že rovněž Ústavní soud v nález ze dne 15. 1. 2019 sp. zn. III. ÚS 2634/18 aproboval vyřčený závěr Nejvyššího správního soudu, že opatření obecné povahy nemůže být zároveň nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu ust. § 82 s. ř. s. a že proti jeho vydání či jeho důsledkům se nelze bránit zásahovou žalobou.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

[14] Je na místě připomenout (jak to koneckonců učinil i Nejvyšší správní soud v aktuálním rozsudku ze dne 19. 11. 2020 č. j. 8 As 34/2020-100), že Ústavní soud v citovaném nálezu potvrdil závěr, že opatření obecné povahy ani právní následky z něj přímo plynoucí nemohou být zároveň nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s., a v bodě 71 nálezu shrnul, že *ani u opatření obecné povahy nemůže soud ve výroku rozhodnutí určit jeho nezákonnost, ale v případě důvodnosti návrhu opatření obecné povahy nebo jeho část ruší dnem, který v rozsudku určí (§ 101d odst. 2 s. ř. s.)*. Podle Ústavního soudu lze tedy shrnout, že *správní soud může ve výroku rozsudku určit nezákonnost u zásahu, a naopak nemůže výrokem vyslovit nezákonnost správního rozhodnutí, nečinnosti či opatření obecné povahy. K tomu mu chybí zákonný podklad, který ke své činnosti potřebuje dle čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny*.

[15] Městský soud s ohledem na výše uvedenou interpretaci Nejvyššího správního soudu rozlišující posuzování důvodnosti žaloby a její věcné stránky a otázky existence podmínek řízení (která případně může vést při jejich nesplnění k odmítnutí žaloby) posoudil žalobu meritorně v rozsahu uplatněného žalobního bodu. Žalobu neshledal důvodnou a po posouzení věcné stránky ji zamítl.

[16] Městský soud nepovažoval za procesně nutné provádět jakékoli dokazování, neboť posouzení věci je ryze právní, kdy úvaha městského soudu navíc stojí na hraně uvážení, zda není na místě žalobu přímo odmítnout pro neodstranitelný nedostatek v procesních podmínkách, anebo se jí zabývat a věcně ji přezkoumat z hlediska její důvodnosti. S ohledem na dříve vyřčené stanovisko rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, se přiklonil k druhému řešení, tedy k věcnému přezkumu.

[17] Městský soud neshledal důvodu, aby se odchýlil od právního názoru Nejvyššího správního soudu, aprobev i Ústavním soudem, totiž, že posouzení skutečnosti, zda úkon správního orgánu, který není správním rozhodnutím, může být pojmově nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením ve smyslu ust. § 82 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby, tedy posouzení věcné (věci samé) a že opatření obecné povahy nemůže být zároveň nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu ust. § 82 s. ř. s. a násl., proti němuž by bylo možno se bránit subsidiárním typem správní žaloby, jakou je žaloba tzv. zásahová.

[18] Nelze přehlédnout, že Ústavní soud v bodě 74. výše citovaného nálezu připomněl, že *hodnocení o odmítnutí zásahové žaloby, již se žalobce domáhal určení nezákonnosti něčeho, co není zásahem, však ještě nedává odpověď na otázku, zda takovou zásahovou žalobu může soud odmítnout, aniž by nejprve musel dát žalobci možnost svou žalobu z hlediska žalobního typu změnit, nebo zda tak může učinit až tehdy, když žalobce přes upozornění soudem žalobu nezměnil*. Tohoto upozornění si byl městský soud dobře vědom, avšak dospěl k závěru, že jakýkoli procesní postup v naznačeném směru by byl v tomto projednávaném případě nadbytečný, když právně zastoupená žalobkyně si byla – jak vyplývá jak ze žaloby – dobře vědoma možnosti právní obrany, kterou jí právní řád nabízí, když zároveň napadla aktuálně účinné ochranné opatření žalovaného. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020 č. j. 8 As 34/2020-100, v němž právě Nejvyšší správní soud nastínil cestu k soudnímu přezkumu zrušených mimořádných

opatření, zejména pak v bodě 111 odůvodnění, podle něhož *ačkoli stěžovatelka primárně za nezákonná považuje napadená mimořádná opatření ... , k přímému zásahu do jejích práv mohlo dojít až konkrétním navazujícím správním rozhodnutím či jinými postupy veřejné správy. Jejich soudního přezkumu mohla dosáhnout prostřednictvím dalších žalobních typů. Podání ani projednání těchto žalob není vázáno na existenci opatření obecné povahy.*

[19] Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu nemá suplovat přílehlavý typ procesně právní ochrany před případnou nezákonností či nesprávností opatření obecné povahy, kterým je v oblasti správního soudnictví obrana uskutečněná podáním návrhu na úplné či částečné zrušení opatření obecné povahy podle ust. § 101a s. ř. s. a násl., tedy typ procesně právní ochrany použitelný i v případě zrušení původního opatření přímo správním orgánem, který je vydal, a to opatřením novým. Judikatura přisvědčila přezkumnému postupu v takové situaci za přispění procesního institutu případné změny návrhu na zahájení řízení se souhlasem procesního soudu (§ 95 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 64 s. ř. s.).

[20] V daném případě s ohledem na závěr Nejvyššího správního soudu vyřčený v usnesení jeho rozšířeného senátu č. j. 8 Aps 6/2007-247 tak městský soud neakcentoval otázku, zda v případě projednávané žaloby se nejedná o nedostatek podmínek řízení, byť i tato úvaha se nabízela, nýbrž žalobu posuzoval z hlediska naplnění či nenaplnění definičních znaků nezákonného zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, pro něž je sice žaloba posouzena jako projednatelná, avšak zároveň je shledána nedůvodnou.

[21] K tomu, aby mohla být žalobci přiznána ochrana před nezákonným zásahem, resp. aby mohla být deklarována nezákonnost tvrzeného zásahu, je nezbytné splnit pět podmínek, které stanoví § 82 s. ř. s. Totéž vyplývá i z ustálené judikatury správních soudů, např. z rozsudku NSS ze dne 17. 3. 2005 č. j. 2 Aps 1/2005-65, podle něhož *ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li – a to kumulativně, tedy zároveň – splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.“* Vzhledem k novelizaci s. ř. s., která byla učiněna zákonem č. 303/2011 Sb. s účinností od 1. 1. 2012 a která nově umožnila uplatnit ochranu proti nezákonnému zásahu i pouhým určením tohoto, že zásah je nezákonný, odpadla nutnost naplnit 6. podmínku.

[22] Městský soud má za to, že nebyly naplněny všechny formální podmínky žalobní legitimace pro případné uznání nezákonnosti zásahu a poskytnutí adekvátní soudní ochrany. Dospěl totiž k závěru, že konkrétně v projednávaném případě nebyla naplněna výše zmíněná třetí zákonná podmínka, tj. situace, kdy postup žalovaného správního orgánu by byl nezákonný. Napadená mimořádná opatření byla vydána jako opatření obecné povahy správním orgánem příslušným podle ust. § 80 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně veřejného zdraví, a to postupem podle ust. § 68 odst. 1 cit. zákona. Nezákonnost

Shodu s prvopisem potvrzuje:

již zrušených opatření obecné povahy pak nelze napadat zásahovými žalobami, jak Ústavní soud shrnul ve výše připomenutém nálezu slovy, že *správní soud ... nemůže výrokem vyslovit nezákonnost mj. opatření obecné povahy*.

[23] Městský soud zdůrazňuje, že v tomto typu soudního řízení správního přezkoumává důvodnost zásahové žaloby, tedy možnosti poskytnutí soudní ochrany v tomto specifickém procesu, přičemž není jeho úkolem – nehledě na skutečnost, že opatření již sice byla mezitím zrušena a nahrazena opatřením jiným, obdobným – je posuzovat v intencích přezkumu upraveného v ustanoveních § 101a a násl. s. ř. s., který žalobkyně zvolila v paralelně proběhnuvším soudním řízení správním.

[24] Z výše uvedených důvodů městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 87 odst. 3 s. ř. s.

[25] Městský soud závěrem připomíná, že shodný právní názor a právní závěr zaujal již městský soud (týmž senátem) v dnes již pravomocném rozsudku ze dne 20. 11. 2020 č. j. 3 A 81/2020-51, který je zveřejněn v anonymizované podobě na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu a od něhož proto nemá důvodu se odchýlit.

IV. Posouzení náhrady nákladů soudního řízení

[26] O nákladech řízení rozhodl městský soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Právo na náhradu nákladů řízení před soudem, tedy nákladů, které důvodně vynaložil v řízení proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, má účastník, který měl ve věci plný úspěch. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému však v řízení procesní náklady nad rámec jeho běžných činností spojených s výkonem veřejné správy a obhajobou svých rozhodnutí. Žalobkyně naproti tomu nebyla v řízení věcně úspěšná.

P o u č e n í :

Proti rozsudku krajského (městského) soudu jako soudu správního lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost je však nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V takovém případě lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Praha 16. března 2021

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: